

Arrest

nr. 152 972 van 21 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 23 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 april 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 augustus 2014, als descendent ten laste van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 11 februari 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 26 februari 2015 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4,5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.08.2014 werd ingediend door:

Naam: [J. R.]

Voornaam: [E. R.]

Nationaliteit: Chileens

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

*De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1 * tot 3° die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'*

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- verklaring onder eed dd. 08.03.2010, afgelegd door betrokkene op het consulaat van Chili te Antwerpen: niet alleen is dit document onvoldoende recent, ook is het een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit document niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene

- getuigschrift van lidmaatschap dd. 20.12.2012 waaruit blijkt dat betrokkene geen deponent is bij het Chileense IPS (Instituut ter Standaardisatie van de Sociale Voorzieningen): niet alleen is dit document onvoldoende recent, het zegt ook niets over eventuele eigendommen of eventuele andere bronnen van inkomsten van betrokkene. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene

- rekeninguittreksel juni 2011 ; bewijzen beperkte geldstortingen (Western Union) uit de periode maart - juni 2011 en maart 2012: deze documenten zijn onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene in de periode onmiddellijk voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging effectief ten laste was van de referentiepersoon.

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn Indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3' van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- ongedateerd attest van de Rijksdienst door Pensioenen waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de maanden september 2013 - augustus 2014 een maandelijks pensioen van €1028,27 ontvangt. Dit bedrag is samengesteld uit een RPW van €165,76 (rustpensioen voor werknemers) en een IGO van €862,51 (inkomensgarantie voor ouderen). Echter, gezien het IGO-bedrag wordt beschouwd als een aanvullend bijstandsstelsel, wordt dit gedeelte van het uitbetaalde bedrag niet in aanmerking genomen. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon wordt bijgevolg enkel rekening gehouden met het maandelijks RPW-bedrag, zijnde €165,76.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden niet over toereikende bestaansmiddelen beschikt. Aangezien de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de referentiepersoon voor haar alleen al ver onder deze armoederisicogrens. Rekening houdend met de maandelijkse vaste en variabele kosten, en met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoeftenanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor haar partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Aangezien aan één of meerdere van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40ter, 42, § 1, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Tevens betoogt hij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"1.

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zou hebben nagelaten te bewijzen dat hij voor zijn aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon.

Dat verzoeker in eerste instantie opmerkt dat hij bij de stad Gent wel degelijk bewijstukken, met name een verklaring onder eed, afgelegd door verzoeker op het consulaat van Chili te Antwerpen, een getuigschrift van lidmaatschap dd. 20.12.2012 waaruit blijkt dat verzoeker geen deponent is bij het Chileense IPS (Instituut ter Standaardisatie van de Sociale Voorzieningen), een rekeninguittreksel en bewijzen geldstortingen via Western Union in de periode maart-juni 2011, heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij volledig afhankelijk was van de financiële steun van zijn moeder in België (=referentiepersoon).

Dat evenwel verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de door verzoeker neergelegde bewijsstukken onvoldoende recent zijn.

Dat verzoeker verder opmerkt dat sedert zijn aankomst in België steeds heeft ingewoond bij zijn Belgische moeder.

Dat verweerder op de hoogte is dat verzoeker en de Belgische referentiepersoon te Gent samenwonen gezien de door verzoeker in het verleden reeds neergelegde aanvragen.

Dat verweerder alvorens een beslissing te nemen, een onderzoek diende te verrichten.

Dat immers bij een eenvoudig nazicht verweerder had kunnen vaststellen dat verzoeker minstens sedert 2009 inwoont bij de Belgische referentiepersoon.

Dat derhalve verzoeker, gezien de financiële ondersteuning in het verleden en gezien het inwonen van verzoeker bij de Belgische referentiepersoon in België minstens sedert 2009, als ten laste van Belgische referentiepersoon dient te worden beschouwd en derhalve voldoende is aangetoond dat verzoeker in het verleden ten laste was van de Belgische referentiepersoon.

Dat de motiveringsplicht werd geschonden nu geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

2.

Dat verzoeker verder opmerkt dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de volledige inkomsten en uitgaven van de referentiepersoon geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag en waarom deze niet kunnen beschouwd worden als het beschikken door verzoeker over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen".

Dat immers verzoekers referentiepersoon naast een rustpensioen over een "inkomensgarantie voor Ouderen" beschikt.

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing echter onterecht stelt dat "inkomensgarantie voor Ouderen" dient beschouwd te worden als een "aanvullend bijstandsstelsel" en derhalve niet in overweging kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van verzoekers referentiepersoon.

Dat verweerder in de bestreden beslissing nalaat te motiveren waarom de "inkomensgarantie voor Ouderen" dient beschouwd te worden als een "aanvullend bijstandsstelsel".

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiveringsplicht. Dat verzoeker verwijst naar het art. 40ter Vw waarin aangaande de "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" het volgende wordt gesteld : "2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen".

Dat in voormeld artikel uitdrukkelijk wat onder "aanvullende bijstandsstelsels" wordt begrepen opgesomd wordt.

Dat "inkomensgarantie voor Ouderen" geenszins in het art. 40ter Vw. beschouwd (en vermeld) wordt als "middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels".

Dat verzoeker opmerkt dat zijn moeder, mevrouw [R. A. C.], geboren is te [...] op [...], en dus heden 67 jaar oud is.

Dat zijn moeder pensioengerechtigd is en bovendien, gezien haar leeftijd, geenszins nog ergens aan de slag kan of als zelfstandige winstgevende activiteiten kan opstarten.

Dat derhalve verzoekers grootmoeder noodgedwongen dient beroep te doen op "inkomensgarantie voor Ouderen".

Dat derhalve verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de leeftijd van verzoekers moeder en op een afdoende manier te motiveren waarom haar inkomsten, waarover zij als bejaarde beschikt, niet kunnen beschouwd worden als het beschikken over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen".

Dat er in casu schending is van het artikel 40ter Vw. van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout. Dienaangaande verwijst verzoeker naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 7 mei 2014 nr. 123.609 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat het art. 40ter Vw. op limitatieve wijze opsomt wat onder "aanvullende bijstandsstelsels" wordt verstaan, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen.

3.

Dat tenslotte dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, Vw. niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat een grondige behoefteanalyse door verweerder werd uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en de referentiepersoon, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun totale maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de volledige maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker en zijn ascendent niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging. Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.”

2.2.1. De Raad stelt voorafgaandelijk vast dat de uiteenzetting van het middel enkel concreet wordt betrokken op de aangevochten beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en het middel dan ook enkel in het licht van deze beslissing wordt onderzocht.

2.2.2. De motiveringsplicht vervat in 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – waarvan de inhoudt correct wordt weergegeven door verzoeker – heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de aangevochten beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Een eerste motief dat aan deze beslissing ten grondslag ligt luidt zo dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond dat hij ten laste is van de Belgische referentiepersoon, zoals vereist in artikel 40bis § 2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt ingegaan op de verschillende door verzoeker in dit verband voorgelegde stukken en telkens geduid waarom deze niet worden weerhouden als voldoende bewijs van het ten laste zijn. Een tweede motief luidt verder dat niet blijkt dat is voldaan aan de voorwaarde vervat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verweerder stelt in dit verband vast dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon in de periode september 2013 tot augustus 2014 bestaan uit een maandelijks pensioen van 1028,27 euro, waarvan een rustpensioen voor werknemers van 165,76 euro en een inkomensgarantie voor ouderen van 862,51 euro. Hij stelt dat de inkomensgarantie voor ouderen evenwel is te beschouwen als een inkomen afkomstig uit een aanvullend bijstandsstelsel, waardoor dit inkomen op grond van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2° van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking kan worden genomen. Hij motiveert dat bijgevolg enkel het rustpensioen voor werknemers van 165,76 euro in aanmerking kan worden genomen, doch dergelijk inkomen niet als toereikend kan worden beschouwd. Hij benadrukt in dit verband dat de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000 euro bedraagt en dat rekening houdend met de maandelijks vaste en variabele kosten, en met het feit dat verzoeker eveneens van dit inkomen moet leven, uit een behoefteanalyse blijkt dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor verzoeker en de referentiepersoon te garanderen en beiden het risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Zij laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. In zoverre verzoeker nog aangeeft dat verweerder in zijn beslissing diende te motiveren waarom de inkomensgarantie voor ouderen is te beschouwen als een aanvullend bijstandsstelsel, wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet zover gaat dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die ten grondslag liggen aan de aangevochten beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij

de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu diende verzoeker, als descendent ten laste van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 3° en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt [...]

[...].”

Verweerder stelt, in een van de twee motieven die aan de aangevochten beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten grondslag liggen, vast dat niet is voldaan aan de voorwaarde vervat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verweerder stelt in dit verband vast dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon in de periode september 2013 tot augustus 2014 bestaan uit een maandelijks pensioen van 1028,27 euro, waarvan een rustpensioen voor werknemers van 165,76 euro en een inkomensgarantie voor ouderen van 862,51 euro. Hij stelt dat de inkomensgarantie voor ouderen evenwel is te beschouwen als een inkomen uit een aanvullend bijstandsstelsel, waardoor dit inkomen op grond van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2° van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking kan worden genomen. Hij motiveert dat bijgevolg enkel het rustpensioen voor werknemers van 165,76 euro in aanmerking kan worden genomen, doch dergelijk inkomen niet als toereikend kan worden beschouwd. Hij benadrukt in dit verband dat de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000 euro bedraagt en dat rekening houdend met de maandelijks vaste en variabele kosten, en met het feit dat verzoeker eveneens van dit inkomen moet leven, uit een behoeftanalyse blijkt dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor verzoeker

en de referentiepersoon te garanderen en beiden het risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel.

Verzoeker betoogt dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat de inkomensgarantie voor ouderen is te beschouwen als een vorm van aanvullende bijstand en om deze reden niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling of stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorliggen. Hij stelt dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet op limitatieve wijze bepaalt welke middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels niet in aanmerking worden genomen en de inkomensgarantie voor ouderen hierbij niet uitdrukkelijk wordt vermeld.

De Raad oordeelt evenwel dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat enkel *“het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen”*, hetzij wat expliciet is opgesomd in deze bepaling, buiten beschouwing moeten worden gelaten bij het bepalen van de bestaansmiddelen. Bedoeld worden ook de inkomsten gegenereerd uit *“aanvullende bijstandsstelsels”*. Gelet op de algemene bewoordingen van het begrip *“aanvullende bijstandsstelsels”* vervat in de wettekst, kan uit deze wettekst niet worden afgeleid dat bepaalde tegemoetkomingen bij gebreke van een expliciete opsomming van een specifieke bijstandsbijslag, bestaansmiddelen zijn waarmee rekening dient te worden gehouden.

Het begrip *“aanvullend bijstandsstelsel”* voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimumvoorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Het kan niet ernstig worden betwist dat de inkomensgarantie voor ouderen, voorheen het gewaarborgd inkomen voor bejaarden genoemd, onder deze categorie van bijstand valt (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, pagina 295 e.v.).

De aanvullende bijstandsstelsels omvatten het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (<http://socialsecurity.fgov.be/docs/nl/publicaties/overzicht/2012/beknopt-overzicht-2012-l.pdf>, pagina 646; http://www.belgium.be/nl/familie/internationaal/buitenlanders/sociale_zekerheid/), (J. VAN LANGENDONCK, Handboek Socialezekerheidsrecht, p. 12 en 787) en werken anders dan de klassieke sociale verzekeringen niet op basis van individuele bijdragebetalingen maar worden gefinancierd uitsluitend door overheidsmiddelen.

Verder dient de doelstelling van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in acht te worden genomen, namelijk het voorkomen dat de aanvrager ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (GwH 26 september 2013, nr. 123/2013: *“Tevens werd de noodzaak aangevoerd om de voorwaarden voor gezinshereniging bij te sturen teneinde te voorkomen dat de gezinsleden die zich in België komen vestigen, ten laste vallen van de overheid of dat de gezinshereniging in menonwaardige omstandigheden zou plaatsvinden.”*).

Tot slot wijst de Raad erop dat in zijn beschikking nr. 9227 van 20 november 2012 de Raad van State het volgende heeft gesteld:

“Considérant que l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980 impose à la partie adverse et, en cas de recours, au juge du Conseil du contentieux, de vérifier la condition d'existence dans le chef des ressortissants belges, ascendants de l'étranger qui les rejoint, de « moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers »; que cette évaluation doit tenir compte de « leur nature et de leur régularité » et ne doit pas tenir compte des « moyens provenant de régimes d'assistance complémentaires »;
Considérant par suite qu'il ne peut être reproché au juge du Conseil du contentieux d'avoir fait une lecture inexacte de l'article 40ter précité, en considérant que les conditions de cet article n'étaient pas remplies en l'espèce, pour le motif déjà retenu par la partie adverse et que le juge administratif fait sien, que la garantie de revenus aux personnes âgées (XXXXX) « rentre dans la catégorie des moyens provenant des régimes d'assistance complémentaires » et « ne peut être prise en compte dans

l'évaluation des moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers tels que visés par l'article 40ter de la loi."

De Raad van State heeft in deze dus expliciet geoordeeld dat de inkomensgarantie voor ouderen valt onder het begrip "aanvullende bijstandsstelsels" zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en dat deze niet in rekening moet worden genomen voor de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor en evenmin strijdig met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waar verweerder in casu geen rekening hield met de inkomensgarantie voor ouderen van verzoekers moeder voor de begroting van de door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vereiste bestaansmiddelen.

Met betrekking tot een door verzoeker in dit verband aangevoerd arrest van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

Verzoeker wijst er nog op dat zijn moeder 67 jaar oud is, dat zij gezien haar pensioengerechtigde leeftijd nergens nog aan de slag kan en evenmin als zelfstandige winstgevende activiteiten kan opstarten en dat zij aldus noodgedwongen een beroep dient te doen op de inkomensgarantie voor ouderen. Hij stelt vervolgens dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de leeftijd van zijn moeder en niet afdoende heeft gemotiveerd waarom de inkomsten van zijn moeder als bejaarde niet kunnen worden beschouwd als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Dit betoog vermag evenwel geen afbreuk te doen aan de reeds gedane vaststelling dat verweerder op pertinente en draagkrachtige wijze de redenen heeft geduid waarom hij van oordeel is dat het bewijs van de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen niet is geleverd en vermag evenmin afbreuk te doen aan de motieven die aan de aangevochten beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten grondslag liggen. De wetgever heeft, wat de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen betreft, geen afwijking of uitzondering voorzien afhankelijk van de leeftijd van de referentiepersoon, zodat ook niet blijkt dat op dit punt de pensioengerechtigde leeftijd van de referentiepersoon in het bijzonder in rekening diende te worden gebracht, en het betoog van verzoeker vermag niet aan te tonen dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing zich heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Zoals reeds werd opgemerkt, is het niet kennelijk onredelijk dat de inkomensgarantie voor ouderen niet in aanmerking werd genomen.

Verzoeker wijst vervolgens op de bepalingen van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Wat de in deze wetsbepaling opgelegde behoefteanalyse betreft, blijkt uit de motivering van de aangevochten beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat verweerder aangeeft dat het rustpensioen voor werknemers van 165,76 euro niet als toereikend kan worden beschouwd, waarbij hij benadrukt dat de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000 euro bedraagt en dat rekening houdend met de maandelijkse vaste en variabele kosten, en met het feit dat verzoeker eveneens van dit inkomen moet leven, uit een behoefteanalyse blijkt dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor verzoeker en de referentiepersoon te garanderen en beiden het risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Het gegeven dat op zich in de betreffende beslissing niet wordt verwezen naar de bepaling van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verweerder wel degelijk heeft beoordeeld of de te weerhouden bestaansmiddelen kunnen volstaan om te voorzien in de behoeften van de referentiepersoon en verzoeker.

Verzoeker betwist als dusdanig ook niet dat een behoefteanalyse werd doorgevoerd, wel betoogt hij dat geen 'grondige behoefteanalyse' werd doorgevoerd, waarbij hij vervolgens louter aangeeft dat hem ten

onrechte niet werd gevraagd de volledige maandelijkse uitgaven voor het huishouden voor te leggen. Op geen enkele wijze maakt hij evenwel aannemelijk dat een inkomen van 165,76 euro per maand zou kunnen volstaan om te voorzien in zijn eigen behoeften en deze van de referentiepersoon, gelet op hun maandelijkse uitgaven. Aan de hand van dit betoog toont verzoeker nog niet aan dat verweerder op dit punt niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk handelde. Verzoeker duidt ook niet met welke concrete gegevens die van aard zijn dat deze het toereikend karakter van de bestaansmiddelen alsnog vermogen aan te tonen dan wel geen rekening zou zijn gehouden bij het doorvoeren van de behoefteanalyse. De Raad benadrukt in dit verband verder dat een inkomen van 165,76 euro per maand in een normale situatie in België ruim – en evident – ontoereikend is om te kunnen voorzien in iemands behoeften – getuige het gegeven dat de moeder grotendeels dient terug te vallen op de inkomensgarantie voor ouderen – laat staan om een bijkomend persoon ten laste te nemen, zodat geenszins blijkt dat verweerder door te wijzen op dit beperkte bedrag, op het gegeven dat de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België ligt op 1000 euro, op de normale maandelijkse vaste en variabele kosten en op het gegeven dat ook verzoeker van dit bedrag moet kunnen leven, kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar hij oordeelde dat het inkomen van 165,76 euro per maand veel te laag ligt om te kunnen voorzien in de behoeften van verzoeker en de referentiepersoon. Verzoeker toont ook geenszins aan dat de uitgaven van de referentiepersoon wezenlijk verschillen van de normale vaste en variabele kosten. De Raad herhaalt in dit verband andermaal dat het inkomen van de Belgische referentiepersoon grotendeels bestaat uit inkomsten afkomstig uit de aanvullende bijstand.

In zoverre verzoeker vervolgens nog kritiek uit op een tweede motief dat door het bestuur werd opgenomen in de aangevochten beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden – met name dat verzoeker onvoldoende aantoonde ten laste te zijn van zijn Belgische moeder – merkt de Raad op dat het hier een overtollig motief betreft en dat de eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing. Een onderzoek van dit onderdeel van het middel is niet noodzakelijk, daar een eventuele gegrondheid ervan niet van aard is om deze bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de aangevochten beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.4. Verzoeker beroept zich verder op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht en de rechten van verdediging.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding.

Verzoeker betoogt nog dat verweerder heeft nagelaten zich voorafgaand aan het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden voldoende te informeren bij hem en de referentiepersoon en hen te horen, minstens hen aan te schrijven of uit te nodigen bijkomende stukken aangaande de totale maandelijkse onkosten van hun huishouden voor te leggen.

In de situatie waarin enkel een manifest ontoereikend maandelijks inkomen van 165,76 euro voorligt dat in rekening kan worden gebracht bij het beoordelen of er sprake is van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en in het kader van het doorvoeren van een behoefteanalyse, blijkt evenwel niet dat het onzorgvuldig is van verweerder waar hij – wat de behoefteanalyse betreft – rekening houdend met de maandelijkse vaste en variabele kosten die een normaal gezin kent stelt dat het inkomen veel te laag ligt om te vermijden dat verzoeker ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dergelijk inkomen in geen geval toereikend is. Verzoeker brengt in dit verband ook geen enkel concreet element aan dat van aard is afbreuk te doen aan voorgaande beoordeling en dat ten

onrechte niet in overweging werd genomen, zodat ook geenszins blijkt welk belang hij heeft bij huidige grief.

Een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, kan ook pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (naar analogie: HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu beperkt verzoeker zich tot een algemene uiteenzetting en laat hij na een betoog te ontwikkelen dat erop is gericht op concrete wijze aan te tonen dat de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen volstaan voor de concrete maandelijkse uitgaven van het gezin. Hij brengt geen elementen aan die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht of van de rechten van verdediging kan niet worden aangenomen.

2.2.5. De uiteenzetting van verzoeker laat ten slotte evenmin toe vast te stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend. Verzoeker wist immers of behoorde te weten dat hij het bewijs diende te leveren van het voldaan zijn van de voorwaarden voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden als descendent van een Belgische onderdaan, opdat hem de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie kon worden afgegeven. Hij toont niet aan dat verweerder door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn.

2.2.6. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS